

Quan el llamp incessant de la paraula
s'aclama als núvols de rent i aigua,
la vida esdevé paradigma de la terra,
boca esquinqada en batalles de gesmils.

Ací roman la farina i el blat dels somnis,
en aquesta despensa de bronquis nus
reclamant el somriure dels nenúfars
que desconeixen la suor del teu ventre.

Crineres de fil d'aram travessaran idees,
la llum de la teua pena enfosquirà
per sempre els semàfors lliures,
les voreres trairan els tulipans grocs.

I serà dissabte o un dia vulgar de versos.
Un malson d'agulles cobrirà el cel
de grisos estranys i pensaments incerts
a l'hora exacta de la cursa suprema.

El galop repetirà rítmicament itineraris
com una espiral de freixes fonent-se freda.